

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

7. ZÁŘÍ 2025

Z obsahu:

Pravá láska se dává ještě dříve, než je opětována
Katecheze papeže
Lva XIV. při generální
audienci 6. srpna 2025,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Absolutismus lásky
Zamyšlení nad
liturgickými texty
23. neděle mezidobí
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

**Blahoslavený
Jan Křtitel Jordan**
Libor Rösner
- strana 4 -

Mariánská zjevení
Petr Jílek GCLJ, KMLJ
- strana 6 -

**Zemřel za víru
v komunistickém Rusku -**
P. Alexandr Meň
Bartłomiej Grysa
- strana 9 -

Syn brusiče nožů (7)
Wilhelm Hünemann
- strana 12 -

Ikona Narození Panny Marie

Pravá láska se dává ještě dříve, než je opětována

Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci 6. srpna 2025, náměstí Sv. Petra v Římě

Mk 14,12-16

Drazí bratři a sestry, pokračujeme v naší jubilejní pouti za poznáním Kristovy tváře, v níž naše naděje nabývá tvaru a podstaty. Dnes začneme rozjímat o tajemství Ježíšova utrpení, smrti a vzkříšení. Začneme tím, že se zamyslíme nad slovem, které se zdá být jednoduché, ale skrývá

v sobě drahocenné tajemství křesťanského života: **připravit**.

V Markově evangeliu se píše: „První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci (Ježíše): »Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?«“ (Mk 14,12) Je to praktická otázka, ale také plná očekávání. Učedníci tuší, že se chystá něco důležitého, ale neznají podrobnosti.

Ježíšova odpověď zní téměř jako hádanka: „Jděte do města a tam vás potká muž, který ponese džbán vody.“ (v. 13) Podrobnosti jsou symbolické: muž nesoucí džbán – v té době obvykle ženský úkon –, připravená místnost v horním patře, neznámý hostitel. Jako by vše bylo připraveno předem. A skutečně tomu tak je. V tomto příběhu evangelium odhaluje, že láska není výsledkem

Pokračování na str. 5

Milosti Boží je ke spáse nevyhnutelně třeba. Tak zní jedna ze šesti základních pravd naší katolické víry. A my můžeme v tomto čísle Světla sledovat, co všechno může být jejím obsahem, jaký reálný dopad má pro náš nejen pozemský život.

Na začátek si můžeme uvědomit, že nemáme dost vlastních sil k tomu, abychom sami vystavěli věž svatosti, a proto je tak potřebné, abychom s pokorou dávali vždy na první místo – přede všemi a přede vším – Pána Boha. (str. 3) On je Dárce milostí, pouze ve spojení s ním a ve spolupráci s jeho milostmi budeme snad schopni dosáhnout svého pozemského cíle – věčné slávy v nebi. Někdo může sice namítnout, že přece je tolik těch, kdo svůj život vedli zcela jinak a přijali Pána v posledních okamžicích pozemské pouti, a přesto dojdou spásy – tak proč se namáhat, když to jde i bez těžkých každodenních bojů o svatost? Asi cítíme tu vypočítavost. Opravdu se chceme spolehnout na Boží milosrdenství v posledních okamžicích svého pozemského života? Ne že by Bůh nechtěl být milosrdný, ale můžeme se spolehnout na to, že budeme mít štěstí a přijmeme Boží milost ve chvílích, kdy jsme na konci svých životních sil? Je třeba dávat pozor na to, abychom neupadali do dvou protichůdných extrémů: opovážlivé spoléhání na Boží milosrdenství a jeho odmítání. Obojí postoj odporuje naší víře v konečnou lásku Boží...

Editorial

Známe přísloví: Štěstí přeje připraveným. Když už někdo chce pokoušet štěstí, pak nejlépe je, když mu vyjde vstříc. Proto se i pravá láska projevuje dobrou přípravou na sváteční setkání s milovanou osobou. Je-li tím Milovaným Trojediný Bůh, v čem pak může naše příprava spočívat především? V čistotě duše... Tady už jasněji chápeme, že je potřebou lásky, aby člověk spolupracoval s Boží milostí a snažil se žít tak, aby naplňoval jeho vůli a vyjadřoval mu tím svoji lásku. Papež Lev XIV. ve své katechezi však varuje před jedním nebezpečím: nezaměňovat přípravy s iluzemi. Zatímco totiž pokorné přípravy otevírají dveře setkání s Milovaným, iluze oproti tomu hledají jen výsledek. Můžeme tedy říci, že člověk pak ve skutečnosti nedostane to, co mu chce dát Bůh, nýbrž to, co chce on sám. V otázce spásy to může být dokonce fatální: místo pokorného dosažení spásy duše se ocitne tváří v tvář své pyšce, která vede k věčné záhubě...

Jak pravdivá jsou i v dnešní době slova z knihy Moudrosti, která slyšíme v dnešním prvním čtení: „*S námahou luštíme smysl pozemských věcí... Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi?*“ Proč máme takové potíže s chápáním? Protože naše lidská přirozenost je oslabena dědičným hříchem a i naši myslí jsou zastřeny tajemné Boží skutečnosti. Kdyby člověk zůstal v ráji, který musel po prvním hří-

chu opustit, věděl by, jaké je to v nebi a co znamená žít každý okamžik v Boží přítomnosti. Takto se často jen dohadujeme, ba luštíme, co za tím či oním vše je. Ačkoliv můžeme mít někdy pocit, že na to zůstáváme sami, není to pravda: je zde Syn Boží Ježíš Kristus, „*jenž spojil to, co je nebeské, s tím, co je pozemské, postavil se silám temnot, zvláště lidskému egocentrismu, a položil život za spásu lidí*“, jak často opakoval mučedník komunistické diktatury v Rusku P. Alexandr Meň (str. 9-11) Vždy, když pohlédneme na Krista, zvláště pak na jeho kříž, a zamyslíme se nad jeho učením, bude nám zřejmější i smysl pozemských věcí, i když plného pochopení dosáhneme až na věčnosti.

Ve všech našich pochybnostech a slabostech je nám milosrdnou a věrnou Pomocnicí a Vůdkyní Královna nebes, Panna Maria. Její narození a oslavu jména si v církvi připomínáme právě v tomto týdnu. Víme, s jakou něžnou i mocnou péčí se stará o své děti, co všechno u Pána zmůže... Známe i četná její zjevení – a ta si můžeme také po čase připomenout (str. 6-8), neboť nám nejen zvěstují potřebu vnitřního obrácení k dosažení spásy, ale i to, že k tomu potřebujeme nutně Boží milost. O tu tedy ve spojení s naší nebeskou Matkou, s našimi svatými patrony a andělem strážným Pána Boha prosme, stejně tak jako o to, abychom s ní věrně spolupracovali, a tak k radosti Boha v Trojici dosáhli spásy věčné.

Daniel Dehner

Dnes více než kdy jindy pros Ducha Svatého o dar moudrosti. Přečti si nejdříve první čtení a nepokračuj, dokud nebudeš přesvědčen, že *když ti Pán nedá moudrost a nepošle ti Svatého Ducha*, nejsi schopen poznat Boží úmysly. Teprve takto připraven se můžeš připojit k zástupu, který tak hojně obklopuje Pána. Ježíš ví velice dobře, jak vysoké jsou jeho nároky, a nechce to před tebou zatajit.

Stoupá vzhůru k Jeruzalému a ví, co ho tam čeká. Pohled na tak početný zástup, který jde zatím s ním, jej ovšem nemůže naplnit radostí, jak by se zdálo. Ví totiž, že brzy zůstane se svým křížem zcela sám. Následovat Ježíše jako jeho skutečný učedník je mnohem náročnější, než se připojit k houfu, který jde za ním. Jeho divy i jeho slova mohou snadno vyvolat počáteční nadšení. Shluk kolem něho láká další zvědavce, aby se přidali. Lidem dělá dobře, když se k nim připojují další. Mají dojem, jako by to byla jejich zásluha. Dovídají se však skutečně všichni, o co zde opravdu jde? Dá se vůbec stavět na masovém nadšení? Ježíš je nechce odradit. Naopak. Jak by ho to potěšilo, kdyby všichni skutečně vytrvali! Ale jeho následovníci musí předem poznat a přijmout, že ve Svatém městě ho čeká bolestný kříž, a to je znamení, bez něhož ho nikdo nemůže doopravdy následovat.

Ani ty nespolehej na to, že jsi jedním z takového zástupu. Ke komu ses vlastně připojil? K Ježíši, nebo jen k velkému společenství, které ho právě obklopuje? Ježíš se tě nebude ptát, s kým jdeš, ale zda vytrváš s ním a u něho. Co se s tebou stane, když se ten zástup náhle rozejde? Budeš mít odvalu a vůli setrvat s Pánem třeba sám, nebo i proti všem? Nemá-li tě taková situace zaskočit, zvaž včas své skutečné síly a možnosti.

V tom smyslu vyslechni podobenství o staviteli a králi. Chce ti jím Pán snad říct, aby sis to dobře rozmyslel, zda ho máš následovat a stát se jeho učedníkem? V tom přece nemáš na vybranou, je to smysl tvého bytí, pro který jsi byl stvořen a obdařen životem.

Ježíš tě upozorňuje, aby ses připravil na situace, kdy se nebudeš moci opírat nejen o podobně smýšlející a nadšený zástup, ale dokonce ani o své nejbližší a vůbec o nikoho kolem sebe. Může se

Absolutismus lásky

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

***Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou,
nemůže být mým učedníkem.***

dokonce stát, že právě ti, které máš nejraději, budou najednou chtít vykročit jinou cestou. I tobě se může zdát, že je to cesta láková a světlá, zatímco Ježíšova je strmá, a dokonce je potřísněna krví. Budeš tedy postaven před rozhodnutí, komu dáš přednost. Pán tě vyzývá, abys své rozhodnutí nenechával až na těžkou chvíli zkoušky. Ta by tě mohla překvapit a zastihnout nepřipraveného. Zamysli se vážně již nyní, v době klidu, jak na tom jsi. Vyplatí se počítat včas s tím, že pomíjivé tělo zatěžuje duši, že myšlenky *smrtelníka jsou bázlivé a naše záměry jsou vratké*.

Tvůj Pán tě ovšem nechce přimět k tomu, abys ze svého srdce vyloučil všechny, které miluješ. Čím větší je však tvoje láska k nim, tím více si máš být vědom, jak velice máš milovat toho, kterému patří nej přednější místo přede všemi.

Ke všemu dobrému a krásnému, co máš a potkáváš, máš zaujmout takový vztah, abys toho, od něhož pochází všechno dobré a krásné, stavěl ve svém srdci a ve svém životě vždy na první místo. Takové prvenství nepotřebuje Ježíš pro sebe. Je to v tvém zájmu, abys nikomu a ničemu nedával před ním přednost. Cvič se v tom vytrvale, aby se ti stalo samozřejmostí, že máš pro Pána vyhrazeno vždy místo nej přednější.

Ježíš dobře zná tebe i tvou slabost a dobře ví, že často jen obtížně *poznáváš Boží úmysly*. Vybízí tě k rozvaze, protože *nic nechce udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený*. Zvaž dobře svůj rozpočet a své možnosti a musíš dojít k závěru, že sám u sebe nenajdeš dostatek prostředků a sil, abys vystavěl, a tím méně uhájil všechno, co je zapotřebí. Když tedy vidíš, že nemáš na to, abys vystavěl věž svatosti, že sám ze sebe nejsi ničeho schopen, vyjdi vstříc Ježíši a s radostí a pokorou *přijmi jeho podmínky*. On netáhne se svým vojskem proti tobě, ale proti zlu, které je kolem tebe i v tobě.

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 9,13–18

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský přibytěk utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvšednější. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi?

Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrosti se zachránili.

2. čtení – Flm 9b–10.12–17

Mluví to Pavel, vyslanec a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosim tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek (přijmi ho), jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snáším pro hlásání evangelia. Ale nechťel jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný. Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že

Dokončení na str. 10

V hlubokém přesvědčení, že ty a Ježíš patříte k sobě, budeš za všech okolností ochotně přijímat jeho vůli, takže *již nebudeš žít ty, ale bude v tobě žít Kristus*⁽¹⁾.

Nedokončené stavby a prohry si zavínáš sám, když se pustíš do díla jen vlastní silou, která se podobá trávě: *zrána kvete a bují, ale večer je skosena a vadne*⁽²⁾. Jen ve spojení s Ním budeš mít dostatek potřebné milosti, abys dokončil svou stavbu a abys neprohrál svou bitvu.

Můj Ježíši, *nasyť mě brzy svou slitovností, ať dojdou k moudrosti srdce*⁽³⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Gal 2,20; ⁽²⁾ srov. Ž 90,5–6;

⁽³⁾ srov. Ž 90,12–14.

Blahoslavený Jan Křtitel Jordan

Po delší době přinášíme opět životopis obyvatele nebeského království, který má spojitost s naší zemí. Beatifikován byl docela nedávno – 15. května 2021 v Římě, ale úctou ho věřící zahrnovali již dříve. Někdy bývá uváděn i pod svým řeholním jménem František Maria od Kříže. „Pane Ježíši Kriste, chci toto kněžské svěcení přijmout ke tvé slávě a ke spáse duší,“ zapsal si ráno před svěcením do svého deníku. Takovým knězem horujícím slávu Boží a spásu duší se skutečně stal.

Tento rodilý Němec z Gurtweilu (pohůří Alp) přišel na svět 16. června 1848. V dětství poznal citelně, co je to bída. Výdělek ležel na bedrech matky pradelny, otec byl pro úraz invalida a moc prostředků do domácnosti nepřinášel. Jan Křtitel, jak byl pokřtěn, hořel touhou po kněžství, touhou, jež vzplála díky zvláštní milosti, kterou obdržel během prvního svatého přijímání – nad svou hlavou užíval mávat křídly bílou holubicí. Od tohoto okamžiku se začal více a vroucněji modlit a vyhledával samotu.

Vinou nedostatku financí však musel od touhy po kněžství upustit. Vyučil se malířem a tapetářem a na svých tovaryšských toulkách zavítal i do jihočeské krajiny. To byl jeho první kontakt s naší zemí.

Většinou však procházel německými oblastmi a během malování měl ve zvyku zapřádat se svými klienty rozhovory na duchovní témata. Byl přitom upřímně šokován katastrofální nevědomostí lidí ohledně věroučných záležitostí. Jestliže v dětství poznal, co je to bída hmotná, nyní poznával, co to je bída duchovní. Uminil si, že s tím něco udělá. Sen o kněžství, bohatší o další motivační prvek, se tak ještě zintenzivnil. Později, po svěcení, vyjádřil tímto deníkovým záznamem své předsevzetí: „Dokud je na světě jediná duše, která Boha nezná a nemiluje ho nade vše, nesmíš si dopřát odpočinku!“

Něco málo si Jan vydělával malováním, zbytek potřebných financí poskytl štědrí dárce, kteří mu nejprve umožnili vystudovat gymnázium. K přijímací zkoušce ho ve 22 letech připravovali kněží z okolních farností, ježto Jan musel opustit obecnou školu dříve, aby mohl vydělávat. Po maturitě nastoupil do kněžského semináře ve Freiburgu. Svátost kněžství přijal ve třiceti letech (21. července 1878), leč plnění kněžské služby mu v rodné zemi znemožnil kancléřem Bismarckem vyhlá-

šený Kulturkampf, tj. kulturní boj, což byla oficiální otevřeně proticírkevní politika Německa. Primici proto P. Jordan sloužil v sousedním Švýcarsku – v obci Döttingen. V zemi helvétského kříže pak pobyl do roku 1880, kdy se vydal do Svaté země.

V Libanonu, na jehož pomezí pramení řeka Jordán, nastal u P. Jordana zlom. Jednoho dne zaslechl v nitru Ježíšova slova: „To je věčný život, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ Vyložil si je jako znamení pro sebe a po četných modlitbách pochopil, že si jej Bůh volá k tomu, aby se podílel na obrodě církve. Myšlenka na hájení a ožívování víry skrze hlásání lidem v něm zrála již déle, jak víme z jeho citovaného deníku, mystický zážitek ho v ní jen utvrdil. Otázku ohledně toho, jak a kde, si zodpověděl záhy, přičemž uposlechl vnuknutí shůry: založí zbrusu novou kongregaci.

Horlivý služebník oltáře měl tehdy pouhých 33 let a za sebou jen tři roky kněžství, navíc byl zcela bez prostředků. Kupředu ho ale hnalo přesvědčení, že jej k tomuto úkolu povolal sám Pán, přesvědčení, které bez přestání doplňovalo zásobník jeho sil. Důvěřoval Hospodinu bezmezně a spoléhal výlučně na něj, nikoliv na vlastní schopnosti. Ty přitom rozhodně nebyly zanedbatelné – kromě několika evropských jazyků ovládal plynne také aramejštinu, koptštinu, arabštinu či syrštinu. Bravurně pak ovládal jazyk lásky k Bohu a bližnímu, pokory, zbožnosti, vytrvalosti a pile; byl tím, o kom se říká „muž modlitby“.

Církevní právo stanovovalo, že každý zakladatel nové řeholní rodiny musí přijít s pevně vyhraněným cílem, který by ji odlišoval od již existujících kongregací. Jenže P. Jordan neměl v úmyslu upnout se pouze na jeden či na několik příbuzných cílů, např. na péči o nemocné nebo na výchovu mládeže. Specifikem jím za-

Blahoslavený Jan Křtitel Jordan

kládaného díla byla a je univerzalita. Ta spočívala mj. v tom, že on i ostatní měli být ochotni převzít každou práci, jaká právě byla na pořadu dne, třeba i nejnepatrnější a zdánlivě bezvýznamnou.

Psal se rok 1881 a v Římě spatřila 8. prosince světlo světa *Společnost Božského Spasitele* (*Societas Divini Salvatoris* – SDS). Její název ovšem nepochází od otce zakladatele. Ten ji chtěl pojmenovat *Apoštolská vyučující společnost* či *Katolická vyučující společnost*. Autorství názvu patří neznámému prelátovi ve vysokém postavení v církevní správě a P. Jordan toto rozhodnutí poslušně přijal. Mottem salvatoriánů se stala slova slyšená rok předtím v Libanonu, zračící se v poslání kongregace – starat se o to, aby každý poznal Boha. Jedním z prvních spolupracovníků se mu stal P. Bonaventura Lüthen z Paderbornu, časem se přidávali další.

Rok nato založil P. Jordan společnost řeholních sester *Od Bolestné Matky Boží*. Za představenou vybral sestru Františku Streitelovou, pod jejímž vlivem posléze přijal řeholní jméno František Maria od Kříže.

Postupně nabývala salvatoriánská komunita stále zřetelnější klášterní charakter, jaký postrádala ve svých počátcích. Nešlo to ovšem tak hladce. Vystaly neshody s církevními úřady, jež roku 1885

Mše svatá za oběti zneužívání na Vyšehradě

V pátek 12. září 2025 se v bazilice sv. Petra a Pavla na Vyšehradě uskuteční mše svatá za všechny, kteří se setkali se zneužíváním – ať už v církvi, v rodině, na pracovišti či v jakémkoli jiném prostředí. Začne v 18 hodin a hlavním celebrantem bude biskup Zdenek Wasserbauer.

Organizátoři zvou nejen ty, kdo byli osobně zraněni, ale i všechny, kteří jim chtějí vyjádřit podporu. „Bolest a ztráta důvěry po zneužívání zanechávají hluboké stopy. Na mši svatě chceme tyto rány přinést před Boha, modlit se za jejich utišení a uzdravení,“ uvádí společenství *Někdo ti uvěří*, které mši připravuje ve spolupráci s Arcibiskupstvím pražským.

Společná modlitba má být znamením naděje a ochoty hledět pravdě do očí. Organizátoři si uvědomují, že pro některé může být těžké přijít do kostela, proto vyjadřují porozumění a podporu i těm, kdo se nemohou zúčastnit osobně.

Zdroj: <https://www.cirkev.cz> (Redakčně upraveno)

Pravá láska se dává ještě dříve, než je opětována

– dokončení katecheze papeže Lva XIV. ze str. 2

vyústily v odluku této ženské větve. Ve stejném roce se ale mohl P. Jordan radovat z církevního uznání pro Společnost Božského Spasitele.

Záhy se pustil do zápasu o vytvoření nové ženské větve, což se mu podařilo v roce 1888. S pomocí šlechtičny Terezie z Wülenweberu založil v italském Tivoli *Společnost sester Božského Spasitele*. (Zakladatelka přijala poté řeholní jméno Marie od Apoštolů a roku 1968 díky beatifikaci Pavlem VI. „předstihla“ P. Jordana na cestě mezi blahoslavené. Svátek slaví 5. září.)

V těch letech se naplno projevovala bezbřehá pokora P. Jordana, neboť se musel ve všem podřizovat Římem vyslanému vizitátorovi. Poslouchal ho i v tom, jak řídit své dílo, jež rostlo před očima – velkou zásluhou právě díky enormnímu nasazení někdejšího chudého malíře, jehož paleta schopností byla opravdu pestrá.

Během let pozoroval, jak povstávají nové kláštery, už roku 1889 v Indii (nabídku založit fundaci v Assamu dostal přímo z nejvyšších míst Svaté kongregace pro šíření víry), posléze v Číně, USA, Ekvádoru, Švýcarsku, Rakousku, Kolumbii a mj. i v dnešní České republice – za jeho života to byl nejprve roku 1895 klášter ve Valašském Meziříčí, roku 1902 pak v Krnově, který sloužil jako centrum pro povolání ze Slezska, jichž bylo požehnaně. Oba navštívil při vizitaci, což byly další doteky tohoto blahoslaveného zakladatele salvatoriánů s naší vlastí.

P. František Maria od Kříže se vydal do posledních sil. Když se v roce 1915 konala generální kapitula, kvůli totálnímu vyčerpání a dlouhodobé chorobě se dopředu vzdal možnosti být znovu zvolen.

Tri roky strávil jako řadový člen kongregace, než v obklopení bratří v černých sutanách odevzdal 8. září 1918 svou duši Hospodinu. P. Jan Křtitel Jordan byl pochován ve švýcarském Tifersu a místní věřící k němu přilnuli do té míry, že když měly být v roce 1956 jeho ostatky převezeny do Říma, povedlo se to až díky ráznému policejnímu zásahu, který rozptýlil nepropustné sročení lidu. Dobrovolně ostatky vydat totiž Taferští odmítli.

Beatifikační proces zakladatele salvatoriánů započal roku 1942, ukončen byl, jak je uvedeno v úvodním slově, slavnostní beatifikací 15. května 2021.

náhody, ale vědomého rozhodnutí. Nejde o pouhou reakci, ale o rozhodnutí, které vyžaduje přípravu. Ježíš nejde vstříc svému utrpení z pouhé osudovosti, ale z věrnosti cestě, kterou přijal a kterou kráčí svobodně a s péčí. To nás utěšuje: vědomí, že dar jeho života vychází z hlubokého záměru, nikoli z náhlého popudu.

Ona „připravená místnost v horním patře“ nám říká, že Bůh nás vždy předchází. Ještě dříve, než si uvědomíme, že potřebujeme přijetí, Bůh již pro nás připravil místo, kde můžeme poznat sami sebe a cítit se jako jeho přátelé. Timto místem je v podstatě naše srdce: „místnost“, která se může zdát prázdná, ale čeká jen na to, až bude poznána, naplněna a chráněna. Velikonoční večere, kterou mají učedníci připravit, je ve skutečnosti již připravena v Ježíšově srdci. On vše naplánoval, zařídil a rozhodl. Přesto žádá své přátele, aby splnili svou část. To nás učí něco podstatného pro náš duchovní život: milost neodstraňuje naši svobodu, ale probouzí ji. Boží dar neruší naši odpovědnost, ale činí ji plodnou.

I dnes, stejně jako tehdy, je třeba připravit večeri. Nejde jen o liturgii, ale o naši ochotu vstoupit do gesta, které nás přesahuje. Eucharistie se neslaví jen na oltáři, ale také v každodenním životě, kde je možné vše prožít jako dar a díkůvzdání. Připravit se na oslavu tohoto díkůvzdání neznamená udělat něco navíc, ale uvolnit prostor. Znamená to odstranit to, co nás zatěžuje, zmírnit nároky, nepěstovat nereálná očekávání. Příliš často totiž zaměňujeme přípravy s iluzemi. Iluze nás rozptylují, přípravy nás usměrňují. Iluze hledají výsledek, přípravy umožňují setkání. Pravá lás-

ka – připomíná nám evangelium – se dává ještě dříve, než je opětována. Je to předem daný dar. Nezakládá se na tom, co dostává, ale na tom, co chce dát. To prožil Ježíš se svými učedníky: zatímco oni ještě nechápali, zatímco jeden se ho chystal zradit a druhý zapřít, on připravoval pro všechny večeri ve společenství.

Draží bratři a sestry, i my jsme pozváni, abychom Pánu „připravili velikonoční večeri“. Nejen liturgickou, ale i ve svém životě. Každý projev ochoty, každý nezištný skutek, každé předem nabídnuté odpuštění, každá trpělivě přijatá námaha je způsobem, jak připravit místo, kde může Bůh přebývat. Můžeme se tedy ptát: Jaké prostory ve svém životě musím uspořádat, aby byly připraveny přijmout Hospodina? Co pro mě dnes znamená „připravit“? Možná to znamená vzdát se nějakého nároku, neočekávat, že se ten druhý změní, udělat první krok. Možná to znamená více naslouchat, méně jednat, nebo se naučit důvěřovat tomu, co již bylo připraveno.

Přijmeme-li výzvu k přípravě místa společenství s Bohem a mezi sebou navzájem, zjistíme, že jsme obklopeni znamením, setkáními, slovy, která nás vedou k té prostorné a již připravené místnosti, kde se neustále slaví tajemství nekonečné lásky, která nás podporuje a vždy nás předchází. Kež nám Bůh dopřeje, abychom pokorně připravovali jeho přítomnost. A v této každodenní ochotě ať v nás roste také ta klidná důvěra, která nám umožňuje přistupovat ke všemu se svobodným srdcem. Neboť tam, kde byla připravena láska, může život skutečně vzkvétat.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Mariánská zjevení

Cesta člověka k Bohu by měla odpovídat cestě Boha k člověku, a to je cesta přes Marii. Je prvním člověkem, který mu připravil cestu, a stále jde s ním jako pomocnice a služebnice nejen Boha, ale i lidí. Je první, kdo zjišťuje a řeší nedostatky, a je možno připomenout i známou svatbu v Káni. Bůh ji stále nechává spolupůsobit na hledání a spásu toho, co je zraněno. Archanděl Gabriel byl její první ctitel a od něho víme, že na ni sestoupil Duch Svatý a moc Nejvyššího ji zastínila. Je tak nositelkou Ducha Svatého a mezi Marií a Bohem se nikdy nic nepatřičného nedostalo.

Kristus je naše cesta a Panna Maria je spolehlivý ukazatel a znamení na této cestě. Dle Krista patříme mezi jeho příbuzné a Panna Maria je naše vznešená nebeská Matka, která nás volá domů. Víme, že dle tehdejších zvyků předříkávala doma modlitby a rozsvěcovala sedmiramenný svícen. Rovněž i my se máme modlit za její přítomnosti a v jejím světle. Dříve měla odpovědnost, zejména za malého Krista, ale nyní má náročnější starost o nás všechny. Stojí pevně při svém poslání, tak jako dříve pod křížem, od kterého apoštolové utekli. Po smrti Krista dokázala shromáždit apoštoly a připravit důstojný příchod Ducha Svatého.

My, jako následovníci Krista, vstupujeme do okruhu života jeho Matky. Tak jako Áron a Chur podírali umdlévající ruce, které se modlily, tak nám pomáhá i Panna Maria, a velmi dobře vidí všechny nedostatky. Víme, že Boží cíle přesahují lidské plány, dokonce i smrt člověka, ale vzorem je nám naše Paní, která vždy pevně stála ve všech životních situacích.

Je zajímavé, že v poslední době je Panna Maria stále více viditelná, a nejsou to jen uznaná zjevení. Poselství někdy překračují chápání svědků těchto událostí a jsou ovlivněna nejen jejich vnímáním, ale i jejich interpretací. Jsou to mnohdy i osobní zážitky, které jsou někdy ovlivněné také psychikou. Lidé o nich raději nemluví, zejména ne na veřejnosti, ale jsou i opačné případy.

Širší veřejnost nadšeně navštěvuje taková místa, např. Lurdy. Někdy se jejich reakce liší od představ církevních před-

stavitelů, což je i případ Suchého Dolu, který je znám také pod jménem Rokole. Z těchto důvodů má Panna Maria celé spektrum přátel i diváků, ale řada z nich nemíní blahoslovit ji dle pokynů Pisma.

Nejnavštěvovanější místa mariánských zjevení:

- 1/ Guadalupe (Mexiko, 16. století)
- 2/ Lurdy (Francie, 1858)
- 3/ Fatima (Portugalsko, 1917)
- 4/ Kibeho (africká Rwanda, 1981–1988)

Další známá místa zjevení s ohledem na naše země:

- 5/ Laus (Francie, 1664)
- 6/ Paříž (Francie, 1830)
- 7/ La Saletta (Francie, 1846)
- 8/ Filipov (Čechy, 1866)
- 9/ Suchý Důl (Čechy, 1892–1895)
- 10/ Turzovka (Slovensko, 1958)
- 11/ Garabandal (Španělsko, 1961–1965)
- 12/ Akita (Japonsko, 1973)
- 13/ Medžugorje (Hercegovina, od 1981)
- 14/ Litmanová (Slovensko, 1990–1995)

1/ Panna Maria Guadalupská: Aztékové dělili čas na cykly a měli představu, že bůh Slunce bojuje s tmou. Pro posílení jeho zoufalého boje pak přinášeli lidské oběti. Věřili, že na konci jednoho cyklu se zjeví bohyně Tonantzin, matka boha

Slunce, aby zachránila nejen je, ale i celý svět. Následovat měl nový věk pokoje, a to na nebi i na zemi. Přesné datum údajně připadalo na 12. prosince 1531, tedy na den, kdy se na hrubý plášť Juana Diega z kaktusových vláken otiskl zázračný obraz Panny Marie, což tehdy mělo nedo-

zírny vliv na celou místní populaci. Tato *tilma* má životnost asi 30 let, nicméně v Guadalupe je stále v bezvadném stavu. V roce 1921 ji měla poškodit silná výbušnina, kterou údajně nastražili svobodní zednáři. Velký výbuch sice srazil mramorové sochy, zkroutil železný kříž, ale *tilma* za tenkým sklem zůstala zcela nedotčena a Panna Maria při každém dalším zjevení po Guadalupe k nám stále hovoří. Je to nejznámější obraz v Mexiku a celé Latinské Americe.

2/ Lurdy (francouzsky Lourdes) je jihofrancouzské město ležící v podhůří Pyrenéj v departementu Hautes-Pyrénées.

V roce 1858 se zde Panna Maria zjevila mladé Bernardettě Soubirousové a brzy poté se Lurdy staly jedním z nejdůležitějších římskokatolických poutních míst. Později exhumované a v klášteře v městě Nevers vystavené tělo Bernadetty Soubirousové zůstalo dodnes neporušeno.

3/ Fatima: Panna Maria se zjevovala třem malým pasáčkům v portugalském městečku Fatimě. Bylo to opakovaně během šesti měsíců od 13. května 1917 a pravost byla v roce 1930 uznána katolickou církví. Panna Maria vybízela děti k modlitbě růžence a svěřila jim tři fatimská tajemství o utrpení lidí za jimi páchané zlo, ale také, jak lze toto utrpení zmírnit. Pře-

dem ohlášený „sluneční zážrak“ vidělo při posledním zjevení 13. října ve Fatimě asi 70 000 lidí. V souvislosti s těmito zjevením se používá mariánský titul Panna Maria Fatimská nebo Naše Paní z Fatimy. Ve zjevení se Maria sama nazvala též Královnou posvátného růžence.

4/ Kibeho: Znamením času je i větší počet zjevení Naší Paní, která se udála nejen v Evropě. První známé zjevení

Panny Marie v Africe bylo v roce 1981 v městě Kibeho ve Rwandě, kde se Matka Boží Bolestná zjevila třem děvčátkům. Bylo uznáno za autentické a biskup diecéze Gikongoro, na jejímž území Kibeho leží, napsal: „*At se stává Kibeho čím dál tím víc nejpřednějším cílem poutí a setkání lidí hledajících Boha, kteří tam spěchají, aby se modlili; privilegovaným místem obrácení, zadostiučinění za hříchy světa a smíření.*“ Biskupovo prohlášení potvrdil 2. července 2001 Svatý otec Jan Pavel II. a povolil tento kult v celé církvi.

5/ Panna Maria z Laus (francouzsky Notre-Dame du Laus), tj. Útočiště hříšníků, označuje mariánská zjevení mezi lety 1664 a 1718 v Saint-Étienne-le Laus ve Francii mladé pastýřce Benoîte

Rencurelové. Dne 23. května 1855 papež Pius IX. udělil kanonickou korunovací mramorovému obrazu Panny Marie z Laus. Dne 5. května 2008 byla zjevení schválena dekretem místního biskupa Jean-Michela de Falco Leandri se souhlasem Svatého stolce.

6/ Zjevení Panny Marie v Paříži se událo v roce 1830. Panna Maria se v ulici Rue de Bac zjevila svaté Kateřině Labouřé. Dle pokynu Panny Marie zajistila šíření známé mariánské „záračné medailky“.

Na tomto místě byla zasvěcena kaple Notre-Dame-de-la-Médaille-miraculeuse, která je stále významným poutním místem.

7/ Zjevení Panny Marie v La Saletě patří mezi nejdůležitější mariánská zjevení. Dne 19. září 1846 se jedenáctiletému Maximu Giraudovi a patnáctileté Melánii Calvatové zjevila Panna Maria, když vysoko ve Francouzských Alpách pásli stádo krav. Za neustávajícího pláče prý Maria

sdělila Melánii poselství, v němž lidstvo varuje před množstvím zla, jemuž nikdo neunikne. Nakonec však, podle jejího příslibu, dobro zvítězí. Po důkladném prošetření události biskup Mons. Philbert de Bruillard ve svém pastýřském listě z 19. září 1851 prohlásil, že mariánské události v obci La Salette byly pravdivé a nepopíratelné.

8/ Filipovský zážrak je přesně datován, a to na 3:15 hodiny ráno v noci ze 12. ledna na 13. ledna 1866 v domě č. p. 63 ve vesnici Filipov ve Šluknovském výběžku. V té době byla záračně uzdravena Magdalena Kadeová (německy Maria Magdalena Kade). Na místě zjevení byla v letech 1873–1885 postavena bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů, která se stala význam-

ným poutním místem litoměřické diecéze. Ve 30. letech 20. století patřilo mezi nejnavštěvovanější poutní místa střední Evro-

py a bylo mu přezdíváno „Lurdy severních Čech“. Dosud jde o významné poutní místo, které ožívá každý rok zejména v době výročí zjevení.

9/ Suchý Důl: V letech 1892–1895 se Panna Maria zjevovala v Ticháčkově lese dívce Kristině Ringlové. První zjevení se odehrálo ve svátek svatého Vavřince 10. srpna 1892 v Suchém Dole. Ticháčkův les se stal vyhledávaným cílem poutníků a věřících z Čech, Kladska i Slezska. Tehdejší královéhradecký biskup byl k těmto událostem velmi skeptický a nechal vše prošetřit. Poutníky to neodradilo a některé napadlo používat nejen vodu, ale i okolní lesní hlínu jako léčivého prostředku – jsou známa i uzdravení. Po lednu 1893 příliv

poutníků natolik vzrostl, že se dokonce musely posilovat vlakové spoje – někdy jich přijíždělo až 15 000 denně.

10/ Zjevení Panny Marie v Turzovce je série sedmi zjevení Panny Marie hajnému Matuši Lašutovi (1916–2010) v lese u obce Turzovka, součásti Žilinského kraje na severozápadě Slovenska. První z nich bylo 1. června 1958 nedaleko obce u vrchu Živčáková (787 m). Na stejném místě se mu Panna Maria zjevila ještě šestkrát, naposledy 14. srpna 1958. V průběhu následujících let došlo k dalším osobním

mariánským zjevením věřícím, kteří sem putovali bez ohledu na tehdejší komunistickou perzekuci. Komunistický režim se snažil pronásledováním Matúše Lašuta význam těchto událostí potlačit. Po změně režimu se zkoumala zázračná uzdravení.

Výsledek této analýzy nebyl zcela uspokojivý a římskokatolická církev tehdy odmítla uznat pravost těchto uzdravení.

11/ Zjevení v Garabandalu jsou zjevení svatého Michaela archanděla i Panny Marie v letech 1961 až 1965 čtyřem mladým školáčkám ve venkovské vesnici San Sebastián de Garabandal v pohoří Peña Sagra v autonomní oblasti Kantábrie v severním Španělsku. Panna Maria z těchto návštěv je často označována jako „Panna Maria z hory Karmel z Garabandalu“. Důvodem je podobnost jejího vzhledu a odě-

vu s vyobrazením Panny Marie z hory Karmel. Biskupové ze Santanderu dosud nenašli nic, co by naznačovalo nadpřirozený jev. Poutě však byly povoleny místním biskupem.

12/ Naše Paní z Akity je katolické označení pro blahoslavenou Pannu Marii ve spojitosti s dřevěnou sochou uctívanou věřícími Japonci, kteří ji považují

za zázračnou. Vyobrazení Panny Marie z Akity vešlo v obecnou známost v souvislosti se zjevením Panny Marie sestře Agnes Kacuko Sasagawa v oblasti Juzawadai

na předměstí Akity v Japonsku. Poselství zjevení klade důraz na význam modlitby, zejména růžence a pokání.

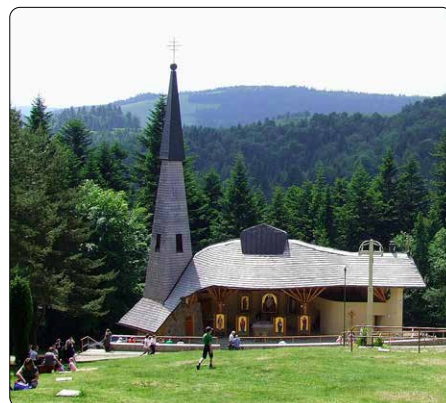
13/ Medžugorje – Bijakovići: Dne 24. června 1981 si Panna Maria vybrala za svoje spolupracovníky šestici vizionářů a předtím celou farnost (*Já jsem si tuto farnost zvláštním způsobem vybrala a chci ji*

vést.) Šestice vizionářů viděla mladou ženu s dítětem v náručí a jsou přesvědčeni, že to byla Panna Maria. Gestem je zvala,

aby se k ní přiblížili, ale ze strachu to neudělali. Zjevení se odehrálo nad místem nazvaným Podbrdo – vrch Zjevení, který se nachází několik metrů nad cestou Medžugorje – Bijakovići a stále je významným poutním místem, i když ze začátku k nelibosti místního biskupství.

14/ Litmanová: První zjevení se uskutečnilo odpoledne 5. srpna 1990, když si děti hrály na hoře Zvir, poblíž obce Litmanová. Při hře v lese slyšely hluk, kterého se polekaly, a skryly se v blízkém seníku. Hluk neustával a děti měly

pocit, že někdo chodí kolem dřevěného seníku. Ivetka Korčáková (11 let), Katka (12) a Mítka (9) se začali modlit mariánskou modlitbu: *Maria, Matko naše, skryj nás pod svůj plášť*, a to třikrát – jak později řekly, tuto modlitbu dříve neznaly. Zároveň začaly litovat svých hříchů a náboženské vlažnosti. Za chvíli zpozorovaly v místnosti světlo, které nejprve považovaly za slunce. Světlo se přesunulo nad lavičku a ve světle zpozorovali krásnou paní, která si sedla na lavičku. V současnosti církev zjevení neuznala, ale veřejný kult Vatikán povolil.

Útočiště hříšníků, oroduj za nás!

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2025 – Stará Boleslav 27.–28. září

Sobota 27. září: 19.00 příjezd relikvie sv. Václava před areál baziliky sv. Václava • následuje Svatováclavský koncert a nešpory v bazilice sv. Václava.

Neděle 28. září: 7.00 ranní chvály v bazilice sv. Václava • 7.30 a 8.30 mše svatá v bazilice sv. Václava • 10.00 POUTNÍ MŠE SVATÁ na Mariánském náměstí (hlavní celebrant: Mons. Jude Thaddeus Okolo, apoštolský nuncius; kazatel: Mons. Jan Graubner, arcibiskup pražský)
• 14.00 modlitba za národ u Palladia země české v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
• 17.00 odjezd relikvie sv. Václava na Pražský hrad • 18.00 řeckokatolická liturgie v bazilice sv. Václava.

Více na www.apha.cz/narodni-svatovaclavska-pout.

Zemřel za víru v komunistickém Rusku – P. Alexandr Meň

Když začaly v 90. letech 20. století pukat v tehdejším SSSR ledy a mnoho lidí začalo hledat Boha na vlastní pěst, zaplatil jeden vesnický kněz nejvyšší cenu za to, že přivedl tisíce lidí ke Kristu.

„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“ (Jan 15,13)

Začátky

Saša se narodil v roce 1935 v Moskvě. Jeho židovský otec byl navzdory výtečné znalosti Tóry, Proroků a Pisem (čili židovského Starého zákona) ateistou. Zato jeho matka, rovněž Židovka, přilnula celým srdcem ke křesťanství. Saša coby prvorozený syn přišel na svět v těžkých časech, kdy byly všechny kostely v zemi zavřené. Někteří z pravoslavných popů utekli za hranice, jiní byli zastřeleni a další skončili v gulazích. Ti zbývající se buď podřídili komunistické moci, nebo se uchýlili do podzemí. Právě v takovéto podzemní církvi skončila Sašova matka. Spolu se sestrou Věrou a půlročním synem se vydali do Zagorsku (dnešní Sergijev Posad) za P. Serafimem Batjukovem, jenž je v malém soukromém domku všechny tři pokřtil. Později tam častokrát jezdili na tajné bohoslužby.

Povolání

Z obavy před Hitlerovým útokem byl Stalin přinucen poněkud zmírnit represe vůči pravoslaví. Z vězení byli propuštěni někteří kněží, otevřela se část cerkvi i kněžské semináře v Moskvě a Leningradu. Na konci války měl Saša 10 let, a když pak Moskva slavila 800 let své existence, měl o dva roky více. Onen den byl pro chlapce přelomový: „Byl teplý večer... Všichni vyšli do ulic. Byla tma, ale kolem svítila světla, když tu náhle se zpoza kameného mostu zvedla obrovská Stalinova hlava, která se vznesla vzhůru k černé obloze a zůstala viset ve vzduchu. Namířily na ni reflektory a já při pohledu na tu Antikristovu hlavu přišel přesvědčení, že se musím stát knězem, abych se nějakým způsobem postavil podobným věcem čelem.“ Pokusil se tehdy ve svých 12 letech vstoupit do semináře, avšak uslyšel, že má přijít, až bude dospělý. Když potom v roce 1953 ukončil školu, přihlásil se na moskevskou Vyšší školu kožešnickou, kde navázal známost se svou pozdější životní

partnerkou Natašou Grigorenkovou, jež se v roce 1956 stala jeho ženou. Přivedli na svět dceru a syna. Během posledního roku studia se děkan dozvěděl o Meňových stycích s pravoslavím a ze školy ho kvůli „světonázoru ovlivněném náboženstvím“ vyloučil.

Ve službě Kristu

Alexandr v tom spatřil znamení, aby šel vstříc svému povolání (v pravoslaví se ženatí muži mohou stát kněžími). Brzy nato přijal jáhenské svěcení a byl poslán do Akulova, kde strávil dva roky. Dostudoval dálkově leningradský seminář a 1. září 1960 byl vysvěcen na kněze, načež byl poslán do farnosti Alabino nedaleko Moskvy.

Alexandr Meň byl především člověkem modlitby a obětavé kněžské služby, kterou chápal jako zpřítomňování spasitelského poslání Krista Ježíše. Byl šťastným člověkem, poněvadž žil v jednotě s Bohem a přinášel lidem Ježíše ve slově Božím, ve svátosti smíření a Eucharistii. Často

P. Alexandr Meň

opakoval, že „křesťanství je náboženstvím budoucnosti, k němuž lidstvo dozrává po tisíciletí. Není to v první řadě nová doktrína, morálka, etika, ale je to sám Kristus. Realita křesťanství spočívá v osobě Bohočlověka Ježíše Krista, jenž spojil to, co je nebeské, s tím, co je pozemské, postavil se silám temnot, zvláště lidskému egocentrismu, a položil život za spásu lidí. Misionář musí lidem pomoci nasycit se osobou Ježíše Krista skrze osvojení si Písma svatého, zejména pak evangelií.“ P. Alexandr nepřestával hlásat, že Kristus je ve světě stále přítomen a že jeho „zmrtvýchvstání (...) je podivuhodnou, hlubokou, pravdivou a světem otřásající proměnou“. Se zmrtvýchvstalým Ježíšem se můžeme setkat, jelikož je stále s námi. Záleží jenom na nás, zda se chceme otevřít jeho přítomnosti v modlitbě, ve zpovědi, v Eucharistii nebo v jeho slově.

P. Meň s odkazem na knihu *Kazatel* napsal: „Stačí jen okamžik, aby se člověk podíval na svůj život a uviděl, že nemá žádný smysl. Že pouze tehdy, když se povznese nad to, co lze zakusit smysly, nalezneme křídla. A také sebe samy. Takový význam má Kazatelova zkušenost. (...) Boží lásku můžeme zakusit skrze vše: skrze mraky nad hlavou, skrze oči milované osoby, skrze hvězdy na nebi. (...) Bůh pouze čeká, až ho poznáš. (...) Je nutné poznat ho ve tváři Nazaretského, jenž stále stojí před námi. Když pohlédneme do jeho tváře, nasloucháme jeho hlasu, dostává se nám vytouženého setkání. (...) On v nás mluví stále, nicméně jeho hlas je velmi tichý. (...) Bůh pronáší své slovo v tichu – pronáší starou moudrost.“

Pronásledovaný kněz

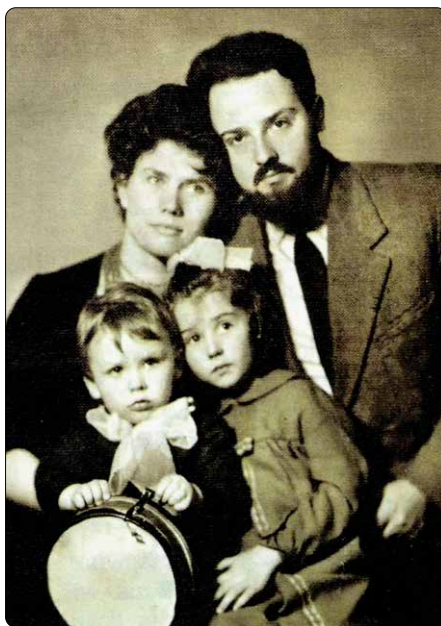
Po svržení Chruščova v roce 1964 začala dlouhá epocha brežněvovské stagnace. Důvěra v oficiální komunistickou doktrínu ve společnosti ochabla. Stále více lidí začalo hledat pravdu a smysl života. Pohlíželi přitom na náboženství již ne jako na něco, co je hodno posměchu, ale jako na možnost reálné odpovědi na existenční otázky. Meňovo malé stádeč-

ko se postupně rozrůstalo. Lidé, kteří se o neobyčejném knězi dovidali, za ním jezdili z celého SSSR. Našel si čas pro každého věřícího, jednal s ním vlídně a jako s nejlepším přítelem, vyhýbal se udílení příkazů, spíše se snažil o dialog a o společné hledání odpovědí. Farář jeho farnosti však radost mladého kněze nesdílel a napsal na něj udání KGB. V roce 1964 tak Meň zažil první domovní prohlídku (později jich bylo ještě mnoho) a dostal taktéž první předvolání k výslechu do centrály KGB v moskevské Ljubjance.

Během následujícího roku sloužil ve farnosti pod neustálým dohledem podezřívavého faráře. Snažil se ze všech sil zachovávat klid a unikat konfrontacím s úřady. Zbaven veškerého komfortu, obýval s ženou a dvěma malými dětmi jeden pokojík vesnické chalupy, těžce pracoval, učil se a psal. V roce 1965 ukončil dálkové studium teologie v Moskvě.

Nová farnost

Když se v roce 1970 uprázdnilo v Nové Vsi, ležící asi 40 km od Moskvy, místo pro druhého kněze, odjel Alexandr Meň s rodinou z Tarasovky. Usadili se v Semchozu u Zagorsku, odkud do farnosti dojížděl vlakem. Mezi věřícími v SSSR se zpráva o tom, kde hledat pastýře, roznesla velmi rychle. Tyto dvě osady – Semchoz a Nová Ves – se na další dvě dekády staly hlavními místy nejvzácnějších a nejšťastnějších setkání pro tisíce probuzených duší, zatouživších po Bohu.

Alexandr s manželkou a dětmi

P. Meň spatřoval cestu k obnově církve v návratu ke zkušenostem raně křesťanských komunit společně se účastnicích bohoslužeb, společně se modlících, společně čtoucích Písmo svaté a vzájemně si pomáhajících. Aby probudil náboženský život, začal organizovat nevelké skupinky v obydlích farníků, což bylo v ruském pravoslaví učiněné novum. Podobné skupinky vytvářel z těch dospělých, kteří se připravovali jako katechumeni ke křtu. Byl mezi nimi nespočet příslušníků inteligence a Židů, kteří se nebáli antisemitských excesů v jeho farnosti, poněvadž věděli, že on sám má židovský původ.

Meňovi ve svém domě hostili známé intelektuály, jako byli např. spisovatel Alexandr Solženicyn, literát Fazil Iskander, básník a dramatik Alexandr Galič, jenž byl později za svou tvůrčí činnost ze země vyhoštěn, a řada dalších. Když nebyla doma jeho žena, připravoval jídlo sám Alexandr Meň, jenž se nevyhýbal žádným domácím pracím. V útulné dřevěné cerkvi Obětování Páně, v níž sloužil, byli jeho farníky a horlivými křesťany kupř. slavný jazzový trumpetista a pedagog Oleg Stepurko, básnířka a historička umění Irina Jazyková, skladatel Jurij Pasternak, budoucí katecheta Karin a Andrej Černakovovi a všestranně talentovaná rodina Jerochinovova. Vědci, spisovatelé a publicisté se hrnuli k popu Meňovi, takže se jeho farnosti začalo přezdívat „farnost inteligence“. Nová Ves vychovala rovněž řadu skvělých pravoslavných kněží, jako třeba Georgije Čistákov, Vladimira Ljapšina či Alexandra Borisova, který po Meňově smrti převzal vedení jeho duchovních dětí – v současnosti v samém centru Moskvy, v cerkvi sv. Kosmy a Damiána. Nejvíce udivující na tom všem je skutečnost, že Meň plnil celý ten čas ve farnosti druhohradou roli. Farářem se v Nové Vsi stal až v roce své smrti.

Pronásledování za sympatie ke katolicismu

Vládnoucí špičky, jak světské, tak církevní, chtěly mít v době komunismu jenom zdání Cerkve. Na opravdovou víru a evangelizačně-katechetickou činnost se pohlíželo jako na sabotáž. V roce 1974 předložil šéf KGB Jurij Andropov Ústřední komisi komunistické strany hlášení o existenci podvratné skupiny náboženského charakteru, která otevřeně vyjadřuje sympatie k západnímu (katolickému) křesťanství, v jejímž čele měl stát P. Alexandr Meň. Za své vazby na katolicismus vděčil P. Meň svému příteli P. Stanislavu Dobrovolskému [litevskému kapucínovi – pozn. překl.], jehož osobně navštívil a k němuž posílal na rekolekce své farníky, zvláště pokřtěné moskevské Židy. P. Stanislav je zpovídal, podával jim sváté přijímání a dával hodiny katechismu. Díky tomu se oběma kněžím podařilo položit základy křesťanské elity uvnitř ruské pravoslavné církve.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

Evangelium – Lk 14,25–33

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby?

Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: »Tehle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.«

Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý (král) ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nezrekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

Meňova činnost měla též značný vliv na arcibiskupa Zbigniewa Stankiewicze, stávajícího řížského metropolitu. Ten ve svých 14 letech ztratil víru. Během svého duchovního hledání vyzkoušel buddhismus, jógu i spiritualitu Dálného východu, které ho, jak sám přiznal, zavedly do slepé uličky. Díky četbě knih P. Meň se nejenže vrátil ke křesťanství, ale přijal též svátost kněžství a biskupské svěcení v katolické církvi.

Lidé, kteří se o neobyčejném knězi dovídali, za ním jezdili z celého SSSR

Ideu ekumenismu vnímaly negativně nejen tajné služby, ale i většina pravoslavných duchovních, pro něž šlo o velkou herezi. V roce 1985 začal být proti P. Meňovi veden vykonstruovaný proces a jen díky zásahu metropolity Juvenalia neskončil velký kazatel ve vězení.

Na jaře roku 1986 zaútočily na P. Meň populární noviny *Trud* článkem, v němž ho obvinily z pokusu vytvořit „antisovětské podzemí“, a to prostřednictvím organizování „ilegálních náboženských slavností“ a „nahrání mluvených komentářů k filmům-diapozitivům s nábožensko-propagandistickými tématy, jež ilegálně rozšiřuje mezi věřícími“. Tyto skvělé filmy, které dal s velkou láskou P. Meň dohromady, lze ještě dnes najít na internetu (www.alexandermen.ru).

Úleva přišla pro kazatele spolu s perestrojkou (v letech 1985–1991). Restrikce vůči němu byly tehdy staženy a P. Alexandr dostal nabídku k veřejnému hlásání svých kázání. První pozvánku obdržel z Institutu oceli a slitin. Dne 11. května 1988 byla velká aula Institutu k nemalému překvapení samotných organizátorů naplněna bez jakékoliv předchozí reklamy k prasknutí. Hlad po duchovnu a potřebu podobných přednášek projevil vědecké instituce, školy, domy kultury i pracov-

ní kolektivy továren a závodů. Během dvou následujících let vystoupil P. Meň na 200 konferencích, přednáškách či setkáních (nepočítaje v to vlastní kázání při bohoslužbách), vždycky v sálech napěchovaných do posledního místečka. Po roce 1988 se už stal P. Meň předmětem zájmu médií, jedna z hlavních televizních stanic dokonce vysílala jeho přednášku (a dalších devět předtočila s předstihem do budoucna).

„Věrný až na smrt“ (Zj 2,10)

„Ke konci bylo kolem otce Alexandra stále více nepřátelské atmosféry,“ říká Aliona, dcera básníka Alexandra Galiče. V odpověď na svá další veřejná vystoupení dostával stále častěji dopisy plné urážek a výhrůžek. Ráno 9. září 1990 šel jako každý jiný den menším lesíkem na nádraží, aby nasedl na vlak, který ho měl dovést na ranní bohoslužbu. Vtom mu někdo uprostřed cesty zasadil zezadu do hlavy smrtelný úder sekerou. Krvácející kněz se zvedl ze země, udělal ještě několik kroků dopředu, načež se začal vracet zpět domů. Celý zakrvácený se sesul před branou na zem. Vinou svého špatného zraků ho jeho manželka nepoznala, domnívala se, že je to nějaký opilec. Když však uviděla krev, zavolala ihned sanitku. Na Meňovu záchranu však již bylo pozdě. Doličné předměty vraždy záhadně zmizely a její pachatelé jsou dodnes neznámi.

Když mnozí věřící při pohřbu P. Meň libali jeho ruku, ke svému překvapení zjistili, že je teplá a vláčná. Existují dokonce důkazy uzdravení u jeho hrobu, ba i za jeho života. V Semchozu, kde žil a umřel, byl vztyčen kříž a vedle něj byla zbudována menší útulná kaple sv. Sergeje Radoněžského.

P. Alexandr Meň byl především člověkem modlitby a obětavé kněžské služby

Po zavraždění P. Meň se jeho skrytí i otevření nepřátelé pokoušeli celé jeho dědictví zničit. Prohledali jeho obydlí a odnesli odtud knihy, diapozitivy a gramofonové desky. Devět natočených přednášek, které ještě nebyly v televizi odvysílány, zmizelo beze stopy. V pravoslavných farnostech ještě několik let platil zákaz rozšiřování Meňových prací. Jeho duchovní děti však projevil daleko větší odhodlání a vytrvalost než služebníci temnoty a zastrašit se nedaly. Začaly kus za kusem shromažďovat celou jeho pozůstalost. Všechny jeho knihy a texty byly v 90. letech vydány tiskem a prodaly se v milionech exemplářů. Ruská biblická společnost, jejíž vznik v roce 1990 je nedílně spjat s P. Alexandrem, svou činnost nepřerušila, stejně jako také jím založená Veřejná pravoslavná univerzita, časopis *Svět Bible* a Skupina milosrdenství při Ruské dětské onkologické nemocnici, která byla po něm později pojmenována. Metropolita Juvenalius, jenž P. Meň před lety uchránil před vězením, založil tradici každoročních čtení jeho textů. Nejslavnější Meňova kniha *Syn člověka*, vydaná v roce 1969 v Bruselu pod pseudonymem Andrej Bogolubov, se stala bestsellerem. Jeho výjimečné sedmidílné dílo *Histories náboženství. V hledání cesty, pravdy a života* bylo vydáno posmrtně. V letech 1970–1980 vyšlo v Bruselu pod pseudonymem Emanuil Světlavý několik jeho knih a monografií s biblickou tematikou: *Magie a monoteismus; Poslové Božího království. Bibličtí proroci (od 8. až 4. století před Kristem až do Kristova narození); Jak číst Bibli; publikace: Svátost, slovo, obraz; Odkud to vše je?; Praktický průvodce modlitbou; Magie, okultismus, křesťanství.*

Rozjímaje o víře, napsal P. Meň v jednom dopise v roce 1978 tato slova: „V hebrejštině pochází slovo víra (emuna) od kořene slova úzce spjatého s věrností (ne`emanut), rozhodností. Jejím protikladem není nevíra, nýbrž nevěrnost. Je to velká pravda. Věrnost Bohu je zároveň věrnost lidem, věrnost sobě samému, jak říká filozofové – sebeidentifikace, sebeurčení. Nepřítelem je ztráta této věrnosti pod vlivem víchřů, které dují nad našimi hlavami a kolem nás.“

Z Trwajcie w miłości 4/2023 přeložil-Ir
(Redakčně upraveno)

Syn brusiče nožů (7)

S PROVAZEM A SE SVÍČKOU

Bylo to jednoho listopadového dne roku 1820. Silná vichřice skučela kolem domu a déšť bubnoval na okenní tabulky. Devítiletý Julián nedbal řádění živlů. Dřepěl u lampy a četl s rozpálenou tváří o svatém biskupu Karlu Boromejském.

Četl o velkém moru v Miláně, o hrozném umírání pod příšernou rukou „černé smrti“.

Aby odvrátil hněv Boží od města, kráček světec bos v čele velkého průvodu do katedrály s křížem v rukou a s hrubým provazem kolem krku, jako kdyby nebyl mocným církevním hodnostářem, ale jen ubohým odsouzencem na cestě k popravě. Bůh shlédł na pokání, které vykonal zbožný biskup, odvrátil metlu a smiloval se nad stádem pro zásluhy jeho pastýře. Život se opět vrátil do těžce zkoušeného města.

Julián s povzdechem zavřel svatou knihu a zamyslel se. Skutky pokání usmířily nebe. Také farář v La Mure kázal stále o nich a nazýval pokání jedinou cestou vedoucí do nebe. Chlapec usilovně uvažoval o tom, jak by i sám mohl činit pokání a konečně seznal, že by bylo nejvhodnější zbožné počínání velkého biskupa prostě napodobit.

Druhého dne zašel po škole do kostela. Lilo stále ještě jako z konve, a když vstoupil do chrámu, crčela z jeho šatu voda v praménkách. V kostele nikoho neviděl, a tak mohl nerušeně započít své zbožné dílo.

Zul si boty, položil si provaz kolem šíje, vzal svíci a zapálil ji o věčné světlo. Pak předstoupil před hlavní oltář a zvolal silným hlasem:

„Pane, hleď, jak veliký hříšník stojím před tebou! Bez počtu jako písek na mořském břehu jsou má provinění. Prosím tě pln zkroušenosti o smilování. Odpusť mi moje viny a buď milostiv mně hříšnému! Nedopusť, abych tě v budoucnu kdy urazil! Nech mne raději zemřít než zhřešit! Raději mi uraz hlavu, třeba hned na místě, než abych tě měl zarmoutit hříchem!“

V kostele ale přece byla svědkyně, která udiveně sledovala chlapcovo nezvyklé počínání. Julián přehlédł starou modistku Verneuilovou, která klečela ve stínu zpo-

vědnice. Nyní vystoupila ze svého úkrytu, přiblížila se k malému kajícníkovi a právala, potřásajíc hlavou:

„Co to zde tropíš za šaškoviny, hlupáku?“

„To nejsou žádné šaškoviny,“ odpověděl Julián dotčeně. „Konám pokání jako svatý Karel Boromejský a bez pokání se nikdo nedostane do nebe.“

„A k tomu si vezmeš jednoduše svíčku z oltáře a rozsvítíš si ji, jako kdyby patřila tobě?“

„Však já ji zase nabodnu na svícen,“ breptal Julián zahanbeně. „Je jen malinko ohořelá.“

„Vždyť z tebe teče voda! Jen se podívej na tu škaredou louži na koberci před oltářem! Ihned jdi domů, jinak si ve svých promočených šatech uženeš smrt.“

„Ale já musím činit pokání!“ odporoval chlapec.

„Hlouposti! zabručela stařena. „To je pro svaté, a ne pro děti.“

„Svatí nepotřebují pokání, ale ubozí hříšníci ano,“ poučil ji Julián. Modistka však naléhala tak dlouho, až opustil kostel. Zkormoucen, že jeho kající skutek byl tak nepřístojně přerušen, vrátil se chlapec domů. „Musím si vymyslet něco jiného,“ utěšoval se.

Mrzuté bylo, že stará paní Verneuilová příběh všude vytrubovala a od té doby někteří lidé v La Mure považovali mladého Eymarda za poněkud vyšinutého. I farář se o tom dověděl. Dal si zavolat Juliána a důtklivě mu zakázal provádět v domě Božím pohoršující divadlo.

„Vy sám připomínáte v každém kázání, že je třeba konat pokání!“ hájil se Julián.

„Zajisté! Ale ne v kostele! Pamatuj na slovo Páně, že člověk má konat pokání a modlit se ve své komůrce, kde to nikdo jiný nevidí než nebeský Otec!“

Julián se ve zmatku vrátil domů. Ať dělám, co dělám, vždy to dělám obráceně, uvažoval trpce. Konečně se přiznal matce, co vyvedl a co mu farář řekl.

„Farář má pravdu,“ odpověděla paní Magdaléna. „Skutky pokání jsou nutné a bohužel. Vychovávala jsem vás k nim již od malička. Staví-li je však člověk na obdiv, snadno se do srdce vloudí ješitnost, a ta patří k nejšerednějším hříchům.“

„Nevěděl jsem, že nejsem sám v kostele. Nechtěl jsem nic stavět na obdiv,“ ujišťoval Julián.

„Myslel to dobře, dítě, já vím,“ řekla matka smířlivě, „ale příště zanech takových nezvyklých činů!“

„Ale jak mohu dělat pokání?“ otázal se chlapec bezradně.

„Na to jsem vás přece již dlouho navykala. Což nespíte každý pátek, v úmrtí den našeho Pána, na slámě?“

„Spím na slámě stejně dobře jako v peřinách, to pro mne nic neznamená. Mám na svědomí tolik hříchů, že zasluhuji tužší pokání.“

„Konej své povinnosti ve škole i doma!“ napomínala matka. „To je Pánu Bohu milejší než sebevětší kající skutky. A teď jdi a buď zase veselý!“

Bylo dobře, že paní Magdaléna se svým synem rozmlouvala tímto způsobem, neboť měl skutečně sklon k přemrštěnosti, k čemuž notným dílem přispívala i farářova přísná kázání. Nicméně stále přemýšlel, jak by se Pánu Bohu zalíbil skutky pokání a obětmi, a často musela matka krotit jeho přehnanou horlivost.

Jednoho mrazivého zimního dne vystupoval bos ve sněhu a ledu po svahu pahorku, na němž tři mohutné kříže připomínaly horu Kalvárii. Chvěje se zimou, rozjímал o hořkém umučení Páně.

Marianna se nemálo polekala, když se pozdě odpoledne vrátil. Trásl se zimou a jeho nohy mrazem zčervenaly a zmodraly. Za důrazných výtek mu třela zubožené končetiny, pak nakázala, aby si okamžitě lehl, zabalila ho do stohu přikrývek a podušek a dala mu pít horký čaj. Julián se velmi potil, ale to bylo právě dobré. Mimo pořádnou rýmu neměla jeho pouť jiných následků.

Svou lásku k trpícímu Spasiteli si však zachoval po celý život. Za pomoci starého Girauleta si vyřezal čtrnáct křížků a upevnil je na trámův kůlny. Měl velkou radost, když se našlo několik dětí ze sousedství, které se s ním modlily křížovou cestu.

Vroucí přání se mu splnilo, když ho farář příštího jara přijal do sboru ministrantů. Se svatým zápalem se připravoval na svůj úřad. Bez omrzení odříkával Marianně latinské modlitby tak dlouho, až je dovedl i ve snu. Den, kdy mohl poprvé přisluhovat při oběti nejsvětější, byl pro něho velkým svátkem. Nedopustil se se-

bemenší chybičky a jeho zbožnost udivila celou obec.

Od dob revoluce, kdy zvony musely mlčet, bylo v La Mure zvykem, že jeden z ministrantů čtvrt hodiny před začátkem bohoslužeb procházel ulicemi a vybízel věřící k návštěvě kostela ručním zvonkem. Tuto vedlejší funkci zastávali všichni ministranti rádi a občas se proto strhla v sakristii i menší šarvátka.

Také Julián vyzváněl s pravým nadšením a ve svém důvtipu našel i prostředek, jak si svou výsadu zabezpečit. Vzal si jednoduše večer zvoneček domů a alarmoval příštího rána časně farní obec. O nedělich neprocházel pouze ulicemi, ale zacházel též do hostinců a kaváren, kde mužové seděli u svých ranních nápojů a mával zvonkem tak prudce, že ho nikdo nemohl přeslechnout.

„Přestaň už s tím rámusem!“ rozkřikl se občas nějaký vznětlivý host, ale ministrant se nedal odbýt a napomenul hosty, aby dopili a zaplatili, protože je už nejvyšší čas k bohoslužbám. Také jim připomněl, aby během kázání neodcházel, protože kdo nechce utrpět úhonu na duši, musí vyslechnout slovo Boží celé.

Pronášel svá napomenutí s takovou opravdovostí, že se nikdo na něho nedovedl zlobit. Mužové s brbláním vstávali od výčepního pultu a následovali ho do kostela. I během kázání tam vytrvalo mnoho z těch, kteří se jinak vraceli ke svým korbelům. Se skloněnými hlavami a kyselými tvářemi nechali na sebe dopadat hrůzy soudného dne z kazatelny. Po mši svaté seděli opět v „Delphinu“ nebo ve „Zlaté huse“ a splachovali svou nevoli nad neúprosným pastýřem duši.

Velké soužení měl chlapec. Jak rád by byl chodil ke svaté zpovědi častěji! Ale farář připouštěl děti jenom jednou za čtvrt roku. Když se Julián objevil ve zpovědnici mimo stanovenou dobu, poslal ho jednoduše pryč.

„Svaté svátosti se nesmějí zneužívat nadměrně,“ minil kněz, který prošel janse-nistickou školou. „Jdi a nehřeš, pak nepotřebuješ absoluci!“ Když Julián opouštěl zpovědnici, bylo mu, jako by dostal studenou sprchu. Nemohl pochopit, že mu farář uzavírá cestu k odpouštějící lásce Dobrého pastýře.

Ve své nouzi pomýšlel na východisko. Se svým přítelem Viktorem Baretem se

smluvil, že půjdou příští den do Villarsu ke zpovědi. Bylo to o vánočních prázdninách. Hvězdy ještě svítily na obloze, když se oba chlapi časně zrána vydali na cestu do města vzdáleného dvě míle. Hustě chumelilo a ledový vítr foukal přes pole.

Viktor byl by se nejraději vrátil, ale přítel mu domlouval tak horlivě, že konečně povolil a po jeho boku pokračoval v cestě. Celi se chvěli zimou, když dosáhli cíle. Tam ministrovali zbožně při mši svaté a vyzpovídali se u faráře, který je na rozdíl od svého spolubratra v La Mure k této svátosti ochotně připustil.

Když odcházeli z chrámu, prohodil Julián radostně:

„Jak jsme šťastni, že jsme se mohli zbavit břemene svých hříchů! Nyní máme čisté srdce.“ Malý Baret přikývl, ale hned si postěžoval, že má obrovský hlad, protože ještě nepojedl ani sousta.

„Těž mám hlad,“ kývl Julián, „ale to mi nevadí.“ Viktor prohledával všechny kapsy, až konečně vytáhl jeden sou. Koupili si v pekařském krámě kousek chleba, který si bratrsky rozdělili a zhlkli jako hladoví vlci.

Později tuto cestu konali ještě víckrát a nikdy je zbožný duchovní správce villarský neodmítl.

V létě roku 1821 došla do Francie zpráva, že Napoleon zemřel ve svém vyhnanství na ostrově sv. Heleny. Když se to dověděl starý Giraulet, odložil všechny své vojenské medaile, nacípal si dýmku nejsilnějším knastrem, aby skryl své dojetí, a poprosil Juliána, aby mu zprávu z novin přečetl pomalu, slovo za slovem. Byl to bouřlivý květnový den, kdy byl císař vysvobozen ze svého těžkého utrpení. Moře kvílelo a příboj se s hukotem třístil o pobřeží. Starého vysloužilce zvláště dojala poznámka, že jeho starý generál zesnul smířen s Bohem, s křížem v ruce.

„Budou ho tam nahoře mnozí očekávat,“ poznamenal a silně odfukoval. „Celá velká armáda, která ho předešla, bude salutovat. Chtěl bych slyšet to hurá!, kterým ho uvítá. Jsem přesvědčen, že si andělé zacpou uši.“

„Zda však projde uchem jehly?“ tázal se pochybovačně chlapec. „Ublížil velice papeži.“

„Nepřipomínej mi teď ty staré historky!“ zabručel čeledín. „Ty už jsou dávno

zapomenuty. Bůh je milosrdný. Jsem si jist, že se i papež za jeho duši pomodlí.“

„Tak se pomodlím i já,“ slíbil hoch. „Co bys tomu řekl, kdybychom vykonali společně pouť k Notre Dame v Laus?“

„Já se svou dřevěnou nohou?“ zasténal stařec. „Ne, chlapče, to já už nedokážu.“

„Tak rád bych tam putoval, ale rodiče to nechťji dovolit.“

„Ve svých deseti letech jsi ještě příliš malý,“ smál se vysloužilce. „Musíš počkat, až vyrosteš.“

„Myslím, že polovina života se skládá z čekání,“ povzdychl si chlapec.

„Jednou určitě do Lausu poputuješ a až tam budeš, vzpomeň si na císaře! Viš, měl jsem ho rád, svého malého kaprála.“ Při tom bývalý granátník vypustil do vzduchu několik mohutných obláčků dýmu.

Následujícího jara nadešel velký den v životě mladého Juliána Eymarda. Dne 22. května 1822 přijal z ruky staříckého biskupa Šimona Claudeho svátost biřmování.

Velepastýř vypravoval o dobách hrůzy, o dnech velké revoluce, kdy byli křesťané pro svou víru pronásledováni, žalářováni, nebo dokonce gilotinou popraveni. Mnozí se zpronevěřili a zradili víru. Velký je však počet těch, kteří obětovali svobodu a život za své svaté náboženství.

„Nevím, zda se tyto trudné časy ještě někdy vrátí,“ pokračoval biskup. „Ale ať se stane cokoli, Bůh vždy potřebuje silná a statečná srdce. Hrdinství, které prokázali vaši otcové, nechť naplňuje i vás. K tomu uděluje tato svátost sílu Ducha Svatého!“

Když na Juliána vložil biskup ruku a jeho čelo pomazal, zdálo se chlapci, jako by se svatá pečeť vpalovala do jeho duše. Nyní byl bojovníkem Božím. A přece dosud ještě marně čekal na první svaté přijímání. Aspoň, že mu farář slíbil, že ho připustí ke stolu Páně v příštím roce. To byla největší radost, kterou zaku-sil v onen den.

(Pokračování)

*Z knihy W. Hünermann:
Syn brusiče noží.*

*Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.
Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 8. 9. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Světlo v hlubinách **7:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: K Rokycanům cesta zlatá **8:15** V pohorách po horách: Špiska Fatra **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Outdoor Films s Karin Raszkovou a Michalem Dvořákem: Spolek Elegant je elegantní **10:35** Poutníci času: S Jindřichem Jaroušem **10:55** Dejme dětem rodinu (7. díl): Pěstounská péče: Když láska není samozřejmostí **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest, Smířená různost **13:20** Gruzie – S láskou z Gruzie **14:00** Lurdský příběh: Piseň o Bernadettě **14:30** Noční univerzita: prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – Konformisté, kolaboranti, nebo hráči s ohněm? **15:50** Jak potkávat svět: S Michaelou Fukačovou **17:20** Amazonský sen – Integrální ekologie v akci **18:00** Sedmihlášky (95. díl): Náš kohout navečír **18:05** Divadélko Bubáček (15. díl): O veveříčce Hubatince aneb Co se tenkrát v lese událo... **18:15** Cirkus Noeland (16. díl): Roberto, Kekulín a lupič Cukrouš **18:40** D. N. A. na Mohelnickém dostavniku **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **19:30** Stručné dějiny spásy: Co je Bible? [P] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí tělo [L] **21:10** Mořský pták **21:30** Sicílie, přijetí zraněného lidství **22:05** Noemova pošta: Září 2025 **23:10** S chutí přes práh: Školské sestry sv. Františka v Hoješíně **23:30** V souvislostech **23:55** Klapka: S Alenou a Lenkou Krejčovými **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 9. 9. 2025

6:05 Hrdinové víry (11. díl): P. František Šilhan SJ **7:05** Goralská obec Čierne **8:05** Hlubinami vesmíru s Ing. Anežkou Srbíjanovič: Kupy galaxií, 1. díl **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** V souvislostech **9:25** Cvrlikání: Šansonika **10:35** Noční univerzita: P. Jozef Mihok: Naději chceme, ale kde ji brát? **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Když vyschnou studny **13:10** Galicijský poutník **14:05** Blahověnění Jána Havlíka **14:40** Zprávy agenta Kixe: Nezištnost **15:00** Bohém s Bohem: Bára Hrzánová **16:05** Muzikanti, hrajte: Vracováci **17:10** O ptácích a lidech **17:15** Ghana – Město Boží **17:45** Cesta k pěstounství: Život v opravdové rodině je dar **18:00** Sedmihlášky (95. díl): Náš kohout navečír **18:05** Divadélko Bubáček (16. díl): O pejskovi, kočičce a napraveném vlkovi **18:20** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **18:50** Naši – osobnosti lidové kultury – Zdeněk Bláha **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Stručné dějiny spásy: Starý zákon [P] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Dobrodružství před kamerou: MONGOLSKO – v tieni Džingischána **22:15** Má vlast: Zábřeh **23:25** Irenej z Lyonu, strůjce pokoje a jednoty **0:00** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč – Velehrad **0:15** Lokace Malý Tibet **0:45** Zrnka naděje **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 10. 9. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Tajemný Tibet **7:10** Zachraňme kostely: Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích **7:30** Noční univerzita: prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – Konformisté, kolaboranti, nebo hráči s ohněm? **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** NAJEDNO: Štefan **9:30** Ježíšovi učedníci **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** Poutníci času: S Janem Romportlem **11:25** V pohorách po horách: Velká Čantoryje – Slezské Beskydy **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Roztančené Slovácko: MFF Strážnice 2025 **14:30** Outdoor Films s Janem Saskou a Terezou Mičákovou (81. díl):

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Pěšky z Českých Budějovic do Benátek **16:05** Vaření halušek **16:30** Když bolí tělo **17:30** Terra Santa News: 10. 9. 2025 [P] **18:00** Sedmihlášky (95. díl): Náš kohout navečír **18:05** Divadélko Bubáček (17. díl): Skřítek Hromdopolice **18:15** Strýček Emu: Škola **18:55** Stručné dějiny spásy: Nový zákon [P] **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Vroucí srdce: Neviditelná síla touží zachránit svět **21:35** Noční univerzita: David Novák: Jak se bránit pokušení beznaděje [P] **22:25** Mladí mladým – Stabat Mater: Svatováclavský hudební festival 2022 **23:10** Generální audience papeže Lva XIV. **23:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (4. díl): Ptal jsem se cest, Smířená různost **0:00** Duchovní krajina Novohradských hor: Po proudu Černé **0:30** Ochmelená story **0:40** Charita pro Ukrajinu v čase války **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 11. 9. 2025

6:05 Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality **7:10** Princ, který si vybral Dona Boska **7:55** O ptácích a lidech **8:05** Terra Santa News: 10. 9. 2025 **8:25** Zprávy agenta Kixe: Nezištnost **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Rozumíme médiím: Co změnit v mediální legislativě **9:30** Poutníci času: S Janem Boženským **9:55** Chorvatsko – Moje modliteb **10:30** Noemova pošta: Září 2025 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Děkuji, bylo to krásné: Koncert Filharmonie Hradec Králové **14:10** Generální audience papeže Lva XIV. **14:30** Absolventi: Anton Jablonický **14:55** Dát smysl života **15:05** Do varu s Maxem Kašparů: Křesťan a média **15:20** Flešbky – Godzone podcast: Eva Hrešková – Nej dřív začni chválit doma v komůrce **15:50** Kaplani naděje: P. Václav Tomiczek **16:05** Jak potkávat svět: S Ladkou Košíkovou **17:30** Svědectví života: Sr. Božena Remencová DKL – Nitrianske Pravno **18:00** Sedmihlášky (95. díl): Náš kohout navečír **18:05** Divadélko Bubáček (18. díl): O sněhuláčích **18:20** Ovečky: 24. neděle v mezidobí **18:40** Hlubinami vesmíru s Ing. Anežkou Srbíjanovič: Kupy galaxií, 1. díl **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Stručné dějiny spásy: Výklad Bible [P] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dejme dětem rodinu (8. díl): Co následuje po pěstounské péči [P] **20:40** Benefiční koncert pro varhany: Ostrava, katedrála Božského Spasitele **22:15** Pod lampou [P] **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 12. 9. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Ochranná genetika **7:10** Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **7:45** Cestujeme regionem Záhorie **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer **10:00** Když bolí tělo **11:00** Amazonský sen – Integrální ekologie v akci **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Jánošíkove dni v Terchovej 2024 **15:00** Petrovice v zátíší osad **15:37** Můj chrám: Kristina Koldinská, právnička a VŠ pedagog, v kostele sv. Štěpána v Praze **16:05** Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer

16:55 Klimatická změna nebo katastrofa? **17:27** Svědectví života: Sr. Grácia Beranová DKL – Mendryka **17:35** Jsem N: Věrnost **18:00** Sedmihlášky (95. díl): Náš kohout navečír **18:05** Divadélko Bubáček (19. díl): Vodník z proskovického rybníka **18:15** Bible v písku: Job **18:20** V pohorách po horách: Boubín – Šumava **18:35** Římovská pašijová cesta **19:05** Setkání: Marek Výborný – Chlumec u Luže **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Stručné dějiny spásy: Příslib Spasitele [P] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:05** V pohorách po horách: Plešivec v Krušných horách **21:15** Poletuchy: Na skok do Zlína **22:00** NAJEDNO: Štefan **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:30** Poutníci času: S Dominikem Rumpíkem **0:00** Beata Hlavenková a Kapela snů na Crossroads **0:30** Svět – Hrdinové víry **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 13. 9. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Změny klimatu **7:10** Guatemala – Lidé kukuříčných polí **7:40** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **8:25** Sedmihlášky (95. díl): Náš kohout navečír **8:30** Ovečky: 24. neděle v mezidobí **8:50** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **9:20** Strýček Emu: Škola **9:40** Viděli jsme **9:45** Dědek a jeho kreslený svět: Být sám sebou **9:50** Albánie – Terra Incognita **10:20** Dejme dětem rodinu: Diskuze s odborníky **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** Mír, mír, mír **15:00** V pohorách po horách: Tlístá – Velká Fatra **15:10** Můj chrám: Jiří Pavlica, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě **15:35** Zpěváčci: MFF Strážnice 2025 [P] **17:00** Dokořán: S Janem Kyselou **18:00** Slovo na neděli: Svátek Povýšení sv. kříže [P] **18:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (5. díl): Prohlínání světů **18:55** V souvislostech [P] **19:15** Stručné dějiny spásy: Ježíšova země **19:25** Křemešník, kostel Nejsvětější Trojice: Jubilejní chrámy 2025 **19:35** Setkání: Pavel Bělobrádek – poutní místo Rokole **19:45** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou [P] **21:05** Láska za časů korony **21:50** V pohorách po horách: Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **22:00** The Chosen IV. (8. díl): Pokorný **23:20** Bohém s Bohem: Pavel Šporcl **0:25** Galerie ve Velké Rači **0:35** Vincentova cesta **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 14. 9. 2025

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **6:55** Augustin: Hlas generací **8:00** Slovo na neděli: Svátek Povýšení sv. kříže **8:25** Benefiční koncert pro varhany: Ostrava, katedrála Božského Spasitele **10:00** Poutníci času [P] **10:20** Kostelní Vydří, kostel Panny Marie Karmelské: Jubilejní chrámy 2025 [P] **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** O zaniklé Karvinné 2 **14:35** Muzikanti, hrajte: Bojané **15:45** Příroda kolem nás: Volavka popelavá. Orel mořský. Večeře na Travinách **16:05** Noční univerzita: David Novák: Jak se bránit pokušení beznaděje **16:55** Zprávy agenta Kixe: Solidarita **17:15** Dejme dětem rodinu (8. díl): Co následuje po pěstounské péči **18:00** Sedmihlášky (73. díl): Třeba su bledučka + Vy mládenci [P] **18:05** Ovečky: 24. neděle v mezidobí **18:25** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon Bublina **18:50** Strýček Emu: Draci **19:00** Stručné dějiny spásy: Tajemství Vtělení **19:06** V pohorách po horách: Ztracenec – Javorník **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Bible v písku: Svatba v Káně **19:35** Setkání: Marian Jurečka – kaplička v Olši **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen IV. (8. díl): Pokorný **21:25** NAJEDNO [P] **21:50** Magazin Mary's Meals [P] **22:15** Koncert filmové hudby: Břve **0:20** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:35** Viděli jsme 5+ **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 8. 9. o 20:25 hod.: U Nikodéma

Náboženská publicistika na aktuálnu tému.

Utorok 9. 9. o 21:10 hod.: Ukrajina: Keď bomby utíchnu

Vojna je veľká tragédia, ale vojna prežívaná bez Boha je horor – hovorí otec Walerij. Ľudia, ktorí v blízkosti vojnovnej zóny žijú, prežívajú tragédie. Kňazi a rehoľníčky, ktoré z tejto zóny neutiekli a naďalej stoja pri skúšaných ľuďoch, im ponúkajú nádej a pomáhajú im nájsť cestičky vedúce k Bohu.

Streda 10. 9. o 20:25 hod.: Jeden na jedného

Analýza aktuálnych udalostí v spoločnom, politickom a cirkevnom živote.

Štvrtok 11. 9. o 21:05 hod.: Medzi nebom a zemou

Publicistika Mariána Gavendu s hosťami o rôznych témach.

Piatok 12. 9. o 20:30 hod.: Druhá šanca

Príbeh Chrisa Williama je filmovým rozprávaním o tom, ako niekto dokáže odpustiť napriek túžbe po pomste, ktorá sa vynára v temných zákutiach ľudského srdca – ukazuje svetu, že nádej, láska a odpustenie môžu prekonať všetko, keď to necháte tak.

Sobota 13. 9. o 10:15 hod.: Svätá omša z Jasova

Priamy prenos benediktie nového jasovského opáta Andreja Ondreja Kissa O. Praem. z opátskeho chrámu sv. Jána Krstiteľa v Jasove.

Nedeľa 14. 9. o 15:00 hod.: Fatima

Strhujúca historická dráma podľa skutočných udalostí sleduje desaťročnú Luciu a jej príbuzných, ktorým sa vo Fatime zjavila Pan-
na Mária. Ich zážitok inšpiruje tisíce, no čelia aj skepticizmu, pričom zjavenie im navyďy zmení život.

BREVIÁR PRO LAIKY

6. – 13. ZÁŘÍ 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 9.		PO 8. 9.		ÚT 9. 9.		ST 10. 9.		ČT 11. 9.		PÁ 12. 9.		SO 13. 9.	
Antifona	1028	1148	1493	1681	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1734	1953
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1494	1682	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1734	1953
Antifony	1030	1149	1494	1682	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	813	914	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1495	1683	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1735	1954
Antifona k Zach. kantiku	714	806	1495	1683	1065	1186	1499	1688	1095	1218	1111	1235	1735	1954
Prosby	1033	1153	1655	1872	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1724	1943
Závěrečná modlitba	714	806	1495	1683	1065	1687	1499	1688	1096	1219	1112	1689	1500	1690
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	792	890	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1495	1684	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1496	1684	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	714	806	1495	1683	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
	SO 6. 9.													
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1497	1685	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1498	1686	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1661	1878	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1498	1686	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	714	805	715	806	1498	1686	1074	1196	1499	1688	1105	1229	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1664	1881	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	714	806	714	806	1495	1683	1075	1687	1499	1688	1106	1230	1122	1689
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 7. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 9,13–18
Ž 90(89),3–4.5–6.12–13.14+17
Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)
2. čt.: Flm 9b–10.12–17
Ev.: Lk 14,25–33

Pondělí 8. 9. – svátek Narození Panny Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a
nebo Řim 8,28–30
Ž 13(12),6ab.6cd
Odp.: Iz 61,10 (*Radostí jásám v Pánu.*)
Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Úterý 9. 9. – nezávazná památka sv. Petra Klavera

1. čt.: Kol 2,6–15
Ž 145(144),1–2.8–9.10–11
Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)
Ev.: Lk 6,12–19

Středa 10. 9. – nezávazná památka bl. Karla Spinoly

1. čt.: Kol 3,1–11
Ž 145(144),2–3.10–11.12–13ab
Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)
Ev.: Lk 6,20–26

Čtvrtek 11. 9. – ferie

1. čt.: Kol 3,12–17
Ž 150,1–2.3–4.5–6
Odp.: 6 (*Všechno, co dýchá, ať chválí Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 6,27–38

Pátek 12. 9. – nezávazná památka Jména Panny Marie

1. čt.: 1 Tim 1,1–2.12–14
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.11
Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
Ev.: Lk 6,39–42

Sobota 13. 9. – památka sv. Jana Zlatoústého

1. čt.: 1 Tim 1,15–17
Ž 113(112),1–2.3–4.5a+6–7
Odp.: 2 (*Buď velebeno Hospodinovo jméno nyní i navěky! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 6,43–49

DUCHOVNÍ POKRM PRO DUŠI

ZASTAVENÍ PRO DUŠI

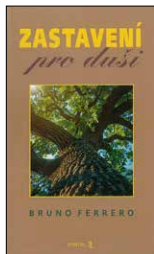
Bruno Ferrero

Z italštiny přeložila Apolinarie Rubešová

Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Každý člověk občas potřebuje zastavit a vydechnout, stejně jako jeho duše. Právě k tomu slouží krátké příběhy pro duši Bruna Ferrera, které potěší svou vlnitostí a povzbudí svou moudrostí a vzhledem do tajemství lidské duše a života.

Portál, s.r.o. • Brož., 115x190 mm, křídový papír, 88 stran, 169 Kč

V HODINU SMRTI NAŠÍ: PŘIJMOUT VĚČNÝ ŽIVOT

Jean-Miguel Garrigues • Z francouzštiny

přeložila Tereza Hodinová • Odpovědná

redaktorka Dagmar Kopecká

Autor přístupným jazykem propojuje kontemplativní pohled a svou zkušenost ze služby nemocničního kaplana. Ukazuje, jak křesťanská víra osvětluje smrtelnost člověka. Křesťan rozpoznává událost smrti jak v její nevyhnutelné přirozené realitě, tak v pohoršení a odporu, které vyvolává v těch, kdo se s ní konfrontují. Jeho víra mu zároveň umožňuje jít dál a rozpoznávat ve zkušenostech umírajících přítomnost Boha, který se jim v Ježíši stává blízkým, a tak je přitahuje do věčného života. Hodina naší smrti je tajemstvím pokorného odevzdání se a obětování jako odpověď tomu, který nás miloval až do krajnosti...

KRYSTAL OP, s. r. o.

Brož., 112x176 mm, 132 stran, 170 Kč

ŽIVOTNÍ SVĚDECTVÍ

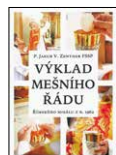
CIKÁNSKÝ EVANGELIA

Štěpán Smolen • Fotografie Timotej Křížka

Co dovede Bůh se „vzporným materiálem jménem člověk“? Ukazují to *Cikánské evangelia*, otevřená výpověď o cestě ke Kristu z prostředí plného drog, sexu a okultních praktik. Viktor a František, kteří vyrůstali v romské komunitě, se v rozhovoru s knězem Štěpánem Smolenem zamýšlejí nad svým dřívějším životem. Patřily do něho chudoba rodiny na okraji společnosti, pletky se zákonem i davy žen a také boje s temnými silami. Záchranou se pro ně stalo setkání s milujícím Kristem, díky němuž dostali šanci začít znovu.

Cesta - Iva Pospíšilová • Váz., 140x205 mm, 336 stran, 390 Kč

LITURGIE

VÝKLAD MEŠNÍHO ŘÁDU ŘÍMSKÉHO MISÁLU Z ROKU 1962

Sestavil P. Jakub Václav Zentner FSSP

Redakční spolupráce P. Štěpán Smolen, Lucie Cekotová

Výklad nabízí vzhled do symboliky a tajemství liturgie slavené podle mešního řádu Římského misálu z roku 1962, která je známa spíše pod zavádějícím označením *tridentská* nebo *tradiční*. Kniha nejprve odpovídá na pět základních otázek: proč vůbec posvátné obřady, proč kněz stojí zády k lidem, proč latina, proč existuje více způsobů slavení této mše svaté a nakonec proč máme tradiční a nový římský ritus. Text knihy dále vysvětluje obsah modliteb, symboliku gest a odhaluje i jejich historické kořeny.

Kněžské bratrstvo sv. Petra, z. s.

Brož., 105x145 mm, křídový papír, 160 stran, 150 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc